

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710289904/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Du Almagts Tunge! Stjernechor, der synger
Den Enes Lovsang med Alverdens Røst!
Fuldendte Harmoni, hvis Bælte slynger
Sig rundt om Skjønheds slørbedækte Bryst!
Skin, som i Mørket evig sig forynger!
Gjenskin af den forborgne Himmels Lyst!
Uendeligheds Speil, du dybe, dunkle,
Hvorfra en Guddoms Tanker — Verdner funkle!

Du, baade mørk og lys, og skjult og klar,
Tilslørte, underfulde Nat, bedækket
Med Ord, som over Tidens Strøm du bar:
O tolk din Skrift for mig! thi du har skrækket
Med Evighedens Røst; hvad Tro mig var,
Er nu et blegnet Haab, hvis Rod er knækket.
Tolk mig de Tegn, der over Mørkets Bue,
Lig Livet over Døden, herligt lue!

Kraft, aldrig brudt, og Virken uden Hindring;
Fryd mere høi, end dyb er Jordens Qval;
Gjensyn af hver en dyrebar Erindrings,
Forynget i Udødeligheds Sal;
Aand til vor Aand, og til vort Hjerter Lindring
Af Kjerlighedens Aande, mild og sval;
Et evigt Liv i Form, som Skjønhed dækker:
Saa dine gyldne Tegn mit Haab udlægger!

Men Sløret hænger over dig, det tykke,
Det aldrig gjennemtrængte Gaade-Slør;
Iliin fjærne Verden, fuld af evig Lykke,
Kun Tvivlens Sæd for Tidens Barn udstrøer.
Hiint Lys er ene dit, naar du er Skygget!
Hiint Liv er ikkun dit, naar Livet døer!
Saa taler du til os — og Talens Gaade,
Som Intet ligner, ingen Tanker raade.

Ja, Himmelocean foruden Ende!
Hvad ligner dig, som Skyggen er af h a n s,
Den Enes, Ubegribeliges Glands?
Hvo har dig fattet, maalt? Hvad kan erkjende
Din hele Størhed? — Blik, som Straaler blende,
Og Tanker, som i Tiden kun har Sands?
Kun dig er Aanden lig, den dybe, stille,
Du, Lysets Ophav, den, Ideens Kilde!

Og Støvets Aand, som er med dig beslægtet,
Den søger dig, er Dagens Øie lukk.
Hvad her den tynger, hvad den her blev negtet,
Det finder den hos dig, som kun har magtet
At stille Længsels Savn ved Tankens Flugt.
Du fjerne Himmeldyb med gylden Frugt!
Imellem dig og mig gaar Livets Strømme,
Besaaet med Haab, med Anefser og Drømme.

Opad til dig! til Lyset, til min Stjerne!
Hvor er min Stjerne i den hele Krands?
Den, som alt Barnets Blik tilsmilte gjerne,
Naar Hjertet Gjenskin fik af Glædens Glands;
Den, som min Skjæbne bærer mod det Fjerne
Igennem flyvende Cometers Dands;
Den, som mig Elskov, Lykke, Roes begrundar;
Mit Fremtids-Huus — den, som jeg fødtes under.

O, var det dig! som hist saa herlig straalte
Paa Himlens vidtudspændte Firmament;
Som, medens tusind gyldne Lys er tændt,
Paa Høiheds Hvælving stille Banen maaler,
Fri, stolt og eensom mod de andre vendt;
O, var det dig! hvis Glands af Naltens Skaaler
Mit Øie drikker nu fra fjernest Fjerne:
Du stille, stolte, straalelige Stjerne!